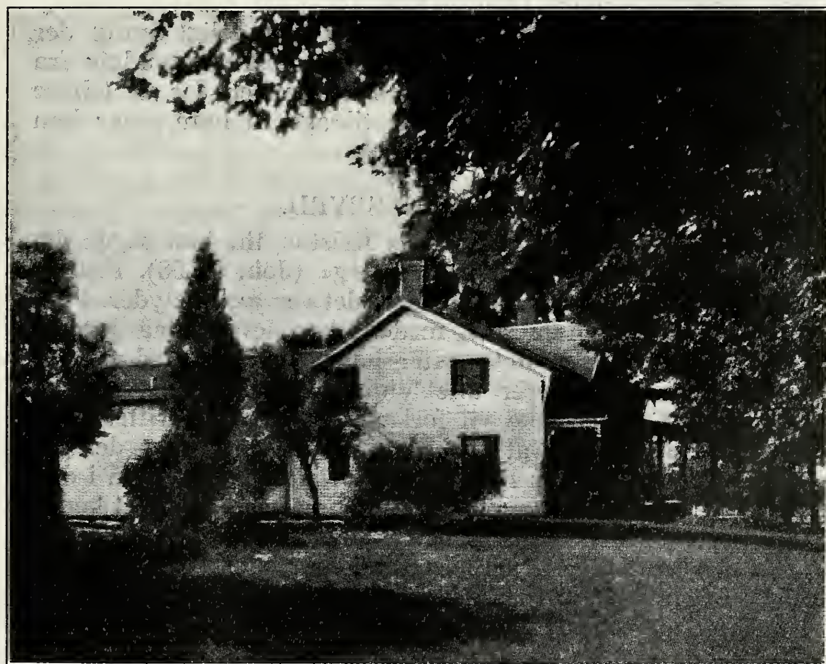
SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

NUMMER 20 | 15. OKTOBER 1936 | 85. AARGANG

Familien Smiths Hjem nærved Palmyra, New York.

Det var i dette Hus, at Engelen Moroni viste sig for Profeten Joseph Smith den 21. September 1823.

MENNESKETS FORUDTILVÆRELSE.

Tale af nu afdøde Dr. *James E. Talmage* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra sidste Numer.)

—

MENNESKETS FORUDTILVÆRELSE.

Der er faa af dem, som tror paa Jesus Kristus, hvis der i det hele taget er nogle, der tvivler paa hans virkelige forudtilværende Eksistens. Der staar, at han var i Begyndelsen hos Faderen; ja ydermere, at han, førend Verdens Grundvold blev lagt, var bestemt for den Gerning, som han udførte (1. Petr. 1: 19—20). Paa samme Tid, som han gik omkring og talede som en Mand blandt Mennesker, bad han saa ikke sin Fader om, at han vilde herliggøre ham med den Herlighed, som han havde hos Faderen, førend han kom her paa Jorden? (Joh. 17: 5). Spurgte han ikke sine Disciple om, hvad de vilde have troet om ham, hvis de havde set ham fare op til det Sted, hvor han var eller havde været, forend han kom til Jorden? (Joh. 6: 62).

Forkyndte han ikke i et ufejlbarligt og tydeligt Sprog, der fremkaldte Bifald blandt hans Tilhørere, at han udgik fra Faderen, at han var udsendt fra Himmelen for at udføre hans Villie og vilde atter vende tilbage til ham, naar han havde fuldbyrdet sin Gerning?

JESU VIDNESBYRD.

Jehova, Israels Gud, var Jesus Kristus, thi han sagde det selv. »Førend Abraham blev, er jeg« (Joh. 8: 58). Flittige Bibelgranskere vil forstaa, hvad Ordet »*er jeg*« betyder. Profeterne før ham, ham selv, medens han levede paa Jorden, hans Apostler og Profeter efter hans Tid, selv ned til den nærværende Tid, bærer alle Vidnesbyrd om hans Forudtilværelse. De, der ikke vil forkaste de gamle Skrifter, som er kaldte nye, vil se, at han viste sig for en Profet, der gik under Navnet »Jareds Broder«, og fortalte ham, at han i den bestemte Tid vilde komme til Jorden og paatage sig et kødeligt Legeme, men aabenbarede sig for ham synlig, visende sig i det aandelige Legeme, førend han paatog sig det jordiske Legeme. Hvis Kristi Fødsel paa Jorden var at indføre en Aand, der havde en Forudtilværelse, til denne Verden, og som da paatog sig et Legeme, forholder det sig lige saa vist paa samme Maade med alle Guds Sønner og Døtre. Hvis en Person virkelig kan erkende, at han ikke havde sin Tilværelses Begyndelse som et Individ ved hans Fødsel i Kødet, saa tror jeg, han tydeligere vil kunne forstaa den dybe Betydning med dette Liv, som vi kalder vor jordiske Prøve-

stand, som vi kalder Livet, og som nogle anser som Livets Totalsum. Sandt nok, da vore Aander saaledes fik jordiske Legemer, blev Hukommelsen om det forbigangne overskyet og fordunklet, og vi kunde ikke som Individer bringe i Erindring de Scener, vi har gennemgaaet i det forrige Liv; skønt undertiden, naar Lysets og Sandhedens Aand paavirker os, kommer der i vor Hukommelse skjulte Ting — thi blev det Løfte ikke givet, at den Helligaand skulde minde os om de forbigangne Ting og aabenbare for os de Ting, som skulde ske i Fremtiden? Jeg tror, at Skriften hentyder til mere end de Ting, som er forløbne siden vor Fødsel, eller de Ting, som skal komme mellem det nærværende og vor Død.

DE ONDE AANDER KENDTE JESUS.

Onde Aander har baaret Vidnesbyrd om Kristus, og i at gøre dette har de lagt deres Kundskab for Dagen. I vil erindre at have læst, at Apostelen Jakob advarede de Hellige mod Skinhellighed og Ubarmhjertighed, paa Grund af deres Overlegenhed i Tro og Kundskab, og siger: »Djævlene tror det ogsaa og skælve«. (Jak. 2: 19). Som en Bekræftelse af denne Sandhed kommer vi ihu Frelseren, da han kom til de Gergeseners Land, og mødte to besatte, som kom ud af Gravene og var saa vilde, at ingen kunde vandre ad deres Vej, og da de saa ham nærme sig, raabte en af dem, idet han faldt ned for ham, og sagde med høj Røst: »Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, du den højeste Guds Søn?« Den onde Aand i Synagogen raabte, og kaldte ham »den Guds Hellige«. Blandt Folkemængden, som fulgte ham paa en af hans Missionsrejser, var mange under onde Aanders Indflydelse, og de vidnede ogsaa og sagde: »Du er den Guds Søn.« Dette var en Kundskab hos dem, thi de havde maaske ikke tabt Hukommelsen om det forudgangne, som dem, der er fødte i jordiske Tabernakler, forglemmer, og de havde Aarsag til at frygte ham, da de kendte hans Magt. Derfor bad de om Naade og Henstand og paastod, at deres Tid endda ikke var kommen.

ABRAHAMS VIDNESBYRD.

Men maaske det tydeligste Skriftsted, som kunde anføres, angaaende Menneskets aandelige Forudtilværelse, er meddelt af Herren i en herlig Aabenbarelse til Abraham. Jeg vil læse i den »Kostelige Perle« (Abrahams Bog, Side 56—57):

»Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftsvæsnerne, som vare organiserede før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de ædle og store; og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil

jeg gøre til mine Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa, at de vare gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt før du blev født. Og der stod en iblandt dem, der var Gud lig; og han sagde til dem, der vare med ham: Vi ville gaa ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Materialer og danne en Jord, hvorpaa disse kunne bo; og vi ville prøve dem dermed og se, om de ville gøre alle Ting, hvad som helst Herren deres Gud skal befale dem; og de, der holde deres første Prøvestand, skulle forøges; og de, der ikke holde deres første Prøvestand, skulle ikke faa Herlighed i det samme Rige med dem, der holdt deres første Prøvestand; og de, der holde deres anden Prøvestand, skulle Herlighed vorde tildel evindeligen.

Og Herren sagde: Hvem skal jeg sende? Og een, der var lig Menneskens Søn, svarede: Her er jeg, send mig. Og en anden svarede og sagde: Her er jeg, send mig. Og Herren sagde: Jeg vil sende den første. Og den anden blev vred og holdt ikke sin første Prøvestand; og paa den Dag fulgte mange efter ham.«

ALLE SKRIFTERS VIDNESBYRD.

Bibelen og Mormons Bog, saavelsom de nyere aabenbarede Skrifter, er alle enige i at erklære, at Menneskets Liv ikke havde sin Begyndelse med dets jordiske Prøvestand. Læg Mærke til det Spørgsmaal, som Herren gav Job, da han bad ham at staa frem og binde op om sine Lænder som en Mand og besvare, hvad han spurgte ham om: »Hvor var du, da jeg grundfæstede Jorden, forkynd det, hvis du har Forstand. . . . Da Morgenstjerner sang tilhobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde?« (Job 38: 4, 7). Dette Spørgsmaal henviser tydelig til en Stilling, Job befandt sig i, førend hans jordiske Tilværelse. Til Profeten Jeremias talte Herren saaledes: »Før jeg dannede dig i Moders Liv, kendte jeg dig, og før du udkom af Moders Skød, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene.« (Jer. 1: 5).

Det er ikke nok med, at vi, som Individer, eksisterede i den forige Tilværelse, men vi kom til denne Jord med vor personlige Karakteristik. Der var nogle, som var ædle og store, og ganske sikkerlig kommer vi, ifølge Skriftens Ord, som er meget tydelige, til den Slutning, at der var andre, som ikke var saa ædle og store; og der omtales nogle, som faldt, og derved tabte det Privilegium, at paatage sig dødelige Legemer for at vinde en Erfaring og lide, ligesom vi maa lide; thi dette var i Virkeligheden et Privilegium, ikke alene at lide, men ogsaa at nyde Glæde. Den største Gave, som Gud har

givet os, saa langt som vi er komne eller til den nærværende Tid, er *Livets Gave,* Evnen til at lide, en Lejlighed til at gennemgaa disse lærerige Prøver, denne praktiske Skole, uden hvilken vi ikke er eller kan ikke være skikkede til at leve et Liv i hans Nærhed; men den største Gave, som er ivente, er det *evige Livs Gave,* som skal nydes i vor himmelske Faders Nærværelse.

IKKE EN NY LÆRDOM.

Men denne Tro paa Forudtilværelsen er ikke ny, den var heller ikke ny i Frelserens Dage; og for at bevise dette kommer der et Skriftsted i mine Tanker. Der staar nemlig i 9. Kap. 1.—3. Vers i St. Johannes Evangelium følgende: »Og da han gik frem, saa han et Menneske, som var blind født. Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Mester! Hvo har syndet? denne eller hans Forældre, at han er blind født? Jesus svarede: Hverken denne syndede, ejheller hans Forældre; men paa det at Guds Gerninger skulde blive aabenbarede paa ham.«

Det vises her meget klart, at de, som gjorde Mesteren dette Spørgsmaal, tydelig forstod Princippet om Aandernes Forudtilværelse; thi Manden kunde sikkerlig ikke have modtaget sin Blindhed som en Følge af hans egen Synd paa Jorden efter som han var blind født; og derfor fremkom Spørgsmaalet: »Hvo har syndet, denne eller hans Forældre?« Svaret var, som I let kan se, ikke Forudtilværelsens Benægtelse, men blot en Forklaring, at hverken den ene eller den anden — Forældrene eller Manden, selv var skyldige i hans Skæbne, men at denne kom over ham for at fremme en anden Hensigt.

Det er en meget betænkelig Anskuelse, som nogle Personer lægger for Dagen, at fordi Synden altid foraarsager Ulykke og Elendighed, og fordi Lidelser er en Følge af en overtraadt Lov, af en eller anden Person, at ethvert Individ, der lider, kan tillægges at have begaaet en eller anden Fejl, der er en umiddelbar Aarsag til deres Lidelse. Jeg tror ikke, at Jesus selv led for sine Synder; men alligevel led han for Synd, idet han saa at sige paatog sig Ansvarligheden for andres Synder, saa at han kunde forsone dem. Det er en stor Fejltagelse, som nogle begaar, naar de hører, at en Ven, Slægtning eller Nabo plages eller rammes af Sorg og Kummer, at tilskrive hans Modgang til nogle af hans personlige Synder, som han har begaaet. Jeg tror ikke, at den taalmodige Job, som nød Herrens specielle Velsignelser, led paa Grund af sine Synder; thi Herren spurgte jo Satan, hvad han syntes om sin retfærdige Tjener Job; men Satan bad om Tilladelse til at røre

ved ham, og sagde, at hvis Job blev berovet hans Gods, Ejendom og Helbred, da vilde han forsage Gud og forbande hans Navn. Men Herren kendte Job, og skont hans Hukommelse om Forudtilværelsen var tabt, saa at han ikke kunde besvare Herrens Sporgsmaal, da han sagde: »Hvor var du, da jeg grundfæstede Jorden, da alle Guds Born raabte af Glæde?« saa kendte dog Herren Jobs Standhaftighed fra den forrige Provestand, og frygtede ikke for Folgerne af Satans Udfordring om at prove ham. Det skete nemlig paa en vis Dag, da Guds Born var forsamlede, for at fremstille sig for Herren, at Satan kom midt iblandt dem og forlangte, at denne retfærdige Mand, hvem Herren holdt saa meget af, skulde sættes paa Prove, sigende: Lad mig blot faa Lejlighed til at prove ham, og han vil fornægte dig lige for dit Ansigt. Og han provede ham, ja saa haardt, som maaske faa Mænd nogensinde er blevne provede. Men Herren kendte Job forend hans Legeme blev dannet og sat her paa Jorden; han stolede paa ham, og Job var værdig af Herrens Tillid.

Den samme Tro paa Forudtilværelsen gjorde sig ligeledes gældende i den apostoliske Periode, efter Kristi Bortgang, som vi kan læse i Ap. G. 17. Kap. 22.—26. Vers.

»Men Paulus stod midt i Raadet og sagde: I atheniensiske Mænd! Jeg ser, at I i alle Maader er omhyggelige for eders Gudsdyrkelse.

Thi da jeg gik omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt jeg og et Alter, paa hvilket var skrevet: *For en ukendt Gud*. Denne nu, som I ukendt dyrke, denne forkynder jeg eder.

Gud, som har gjort Verden og alle Ting, som ere derudi, han som er Himmelens og Jordens Herre, bor ikke i Templer, gjorte med Hænder.

Han tjenes og ikke af Menneskers Hænder, som den, der har noget behov, efterdi han selv giver alle Liv og Aande og alle Ting.

Og han har gjort, at al Menneskens Slægt bor paa den ganske Jordens Kreds af eet Blod, og har for bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig.«

Hvis deres Antal ikke havde været forud kendt, da kan ikke Tiderne eller deres Boligers Grænser have været afpassede eller bestemte; og derfor anser jeg det unodvendigt at anfore flere Skriftsteder for at stadfæste dette Emne. Læren om den menneskelige Aands Forudtilværeles er lige saa gammel som Menneskets Historie, ja den var en Sandhed, der havde sin Oprindelse længe forend den menneskelige Historie, og derfor endte den lille Diskussion, jeg havde

med mine Medrejsende, i folgende Ord: Altsaa er vi alligevel gamle; ingen af os er nye eller unge; vi har eksisteret gennem Evigheder, som er henrundne, og er kun nye for vore Omgivelser her; unge i den Forstand, at vi er kun nogle faa Dage eller Aar gamle som dodelige Væsner, men vi er gamle — ja, i Sandhed vi er evige!

MENNESKETS UDVIKLING ER UBEGRÆNSET.

Mine kære Soskende og Venner! Hvis Mennesket er evigt, hvad det forbigangne angaar, saa er det ogsaa evigt med Hensyn til Evigheder, der forestaar. Det er vor himmelske Faders Plan, at vi skulde forfremmes og skride fremad til evig Tid. Der er ingen fastsat Grænse for Menneskets Sjæls Udvikling; med den menneskelige Sjæl menes baade Aand og Legeme forenet. Dog tror vi undertiden, at Lgeemet er en Hindring for vor Fremskriden. Den Forbandelse, som blev udtalt paa Djævelen og hans Ledsagere, som gjorde Opror i Himmelen, var, at de ikke skulde modtage Legemer eller kodelige Tabernakler. De er ikke udsatte for at do en jordisk Dod; en Dod i den Forstand, som vi kender til, thi de har aldrig erholdt forgængelige Tabernakler. Der er en Forskellighed fra disse, med de af Guds Sonner og Dotre, som holdt deres forste Provestand, idet de sidstnævnte skulde have det Privilegium at do. Kun de, som lever — som har modtaget dette Legemes Gave, kan do, og denne Lejlighed er af uberegnelig Vigtighed.

Vi læser, at den opstandne Kristus paa Paaskemorgen fortalte den grædende Marie Magdalena, at han endda ikke havde været hos sin Fader, men naar han opfoer til sin Fader, da kom han i hans Nærværelse som en udodelig Sjæl — Aand og Legeme forenet; og hvis vi gor os værdige dertil, da skal vi i den samme Stilling leve i vor Faders Nærværelse, den samme Fader, hans Gud og vor Gud. Mellem hans Dod og Opstandelse, fortæller Peter os, at han prædikede i Aanden til Aander, der var berovede deres Legemer, som var genstridige og ulydige i deres jordiske Provestand, og som da med Længsel ventede at hore dette Frelsens Evangelium, som skulde blive dem forkyndt. Vi slutter os til, at den angergivne Misdæder, som var korsfæstet ved hans Side, og som fik Loftet om, at gaa med Kristus i Paradis, ogsaa horte det samme glade og frelsende Budskab og blev given en Anledning til enten at annamme eller forkaste det.

Er »Mormonismen« gammel eller ny? Den er saa gammel, som I og jeg er, og vi er fra Evighed til Evighed. Maatte vi gore os værdige til den hellige og herlige Slægtlinie, Guder-

nes Slægtlinie, hvorfra vi nedstammer; maatte vi gøre os værdige til Evighedens Velsignelser, som er i Vente, hvilke overgaar al menneskelig Forstand og Beregning, er min ydmyge Bøn og mit oprigtige Ønske i Jesu Navn. Amen.

EVIG UNGDOM.

»Vi dømmer en manns visdom ved hans håp«, sa Emerson i en av sine mester-avhandlinger, »idet vi vet, at dersom vi betrakter naturens uendelighet, lærer vi om evig ungdom.«

Lykkelig er den mann eller nasjon, som kan vedlikeholde en evig ungdom. Kynikeren, eller den bitre person, kan ikke se noe håp. Han er gammel — uanset hans alder. På den annen side, er den mann eller kvinne ung, som kan se noe godt i universet å enddog i menneskene på denne lille, spinnende klode, vi bebor, og som kan se, at rettferdighet vil seire, om den enn tar sin tid. Bløt dagene, som går, kan ikke lægge noen vissen hånd på hans panne.

Heldigvis er ungdommen i majoritet både hvad alder og filosofi angår. Dette er årsaken til, at verden har nådd den fremsprungne kristendom, der nu omtrent er ferdig til å foldes helt ut, og som på visse steder allerede har blomstret.

Naturalisten John Burrows sa engang, at fuglene gir skuffelse, fordi de altid synes å være unge — og det gjør, at menneskene synes å være gamle, og som følge derav kortvarige.

En kort tid før sin død kom president Anthony W. Ivins tilbake fra en gull-rinsing ekspedisjon i San Juan. Øinene strålte, thi han forventet, at den uendelige natur skulde gi efter for hans iherdighet — han var ung — fyldt med visdom, fordi håpet brandt som en uutslukkelig ild i hans bryst.

Evig ungdom er mere enn bare ett uttrykk — den er en livets vei, og alle, som vil, kan finne den.

Fra »Des. News«.

Hvad vi har været — gjør oss til hvad vi nu er.

George Eliot.

Redaktionelt.

HILSEN, VELVILLIE OG VELSIGNELSE.

Beskikket af Kirkens forste Præsidentskab til at lede Kirkens Anliggender i den Europæiske Mission har vi i Ydmyghed modtaget dette Kald med medfolgende Ansvar. Det er en stor Glæde for os at være Medlemmer af den store Skare Missionærer, som prædiker Jesu Kristi aabenbarede Evangelium. Disse er kaldet til at bringe til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk det Budskab, som blev givet Profeten Joseph Smith, da han 14 Aar gammel gik ind i Lunden (Guds Tempel) for at soge Hjælp og Lys. Han var forvirret, vidste ikke, hvilken af de mange Kirker han skulde slutte sig til. Nogle af hans Familie tilhorte een Kirke, nogle af dem en anden. Under disse forvildende Omstændigheder traf han at læse i Bogernes Bog disse opmuntrende Ord: »Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal det gives ham.« Det var Visdom, han behovede, og da han troede, hvad han havde læst, bad han, en simpel Bon i Tro. Som Svar kom Gud, Faderen, og hans Son Jesus Kristus, gengav Evangeliet og gav Joseph Myndighed til at handle for dem og i deres Navn. I saa meget som vi er kaldet til at bringe dette opsigtvækkende og betydningsfulde Budskab til hele denne Verdensdel, er det noget Under, at vi paabegynder vor Gerning i Ydmyghed?

Det er 99 Aar siden, Ældsterne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige begyndte at prædike Evangeliet i Europa. Under Himlens Ledelse, Inspiration og Lys har mange store Ledere og Prædikanter været kaldet til den Stilling, som vi nu indtager. Saa effektivt har deres Arbejde været, at Hundredtusinder er ikke alene blevet omvendt og har sluttet sig til Kirken, men deres Sjæle er blevet saa berørt og deres Overbevisning saa klar og stærk, at de har forladt deres Hjem og for at tilfredsstille den religiose Trang, der var opvaagnet i dem, gaaet halvvejs Jorden rundt til Utah og andre Steder i de forenede Stater. Og der er de blevet en betydningsfuld Faktor, ja, en af de mest betydningsfulde Faktorer i at grundfæste »Herrens Hus« »i Bjergene« »i de sidste Dage«, som Skriften saa tydelig forudsiger.

Der har Himmelens Gud selv, som Profeten Daniel siger, oprettet et Rige, som i al Evighed ikke skal forgaa, et Rige, som ikke skal overgives til et andet Folk; det er det Guds Rige, som »*skal bestaa evindeligen*«.

Vi glæder os ved at være kommet til disse Lande, som har

frembragt disse udvalgte Folk. Fra Kirkens første Præsidentskab, de tolv Apostle, andre af Kirkens Generalautoriteter, Hovedbestyrelserne for de forskellige Hjælpeorganisationer, de Tusinder, som har emigreret fra disse Lande og fra de Hundreder af Missionærer, som har levet og arbejdet her og ligeledes fra os selv bringer vi Hilsen, de bedste Ønsker og Velsignelser til de Hellige og vore Venner i alle Dele af den Europæiske Mission fra Syd-Afrika i Syd til de skandinaviske Lande i Nord.

Til Offentligheden er det vel bare en interessant Tilfældighed, men vi føler os stolte ved Tanken om, at netop for 76 Aar siden var der tre af vore Forfædre, som kom til England i et Selskab af Missionærer, nemlig: Amasa M. Lyman, som var beskikket til at præsidere over Missionen, Francis M. Lyman og John Brown. I samme Selskab var den velkendte Joseph F. Smith, som i 18 Aar var Kirkens Præsident, George Q. Cannon, som i en Menneskealder var første Raadgiver i det Første Præsidentskab og Fader til Joseph J. Cannon, som nu præsiderer over den Britiske Mission. Amasa M. Lyman, som sammen med Profeten Joseph Smith var Medlem af de Tolv Apostles Raad, er Bedstefader til Richard R. Lyman, og Francis M. Lyman, som ligeledes præsiderede over den Europæiske Mission og i mange Aar var Præsident for de Tolv Apostles Raad, er hans Fader. John Brown er Fader til Amy Brown Lyman.

Det Ansvar, der paahviler os at følge i Fodsporene af de virkelig store Mænd og Kvinder, der har været her for os, giver os den Følelse, at vi træder paa hellig Grund. »Hellig paa Grund af dem, der har betraadt denne Jord for os.« Og af disse fremragende Ledere, som bogstavelig talt har vundet Sjæle i Tusindvis, er der ingen af større Værd end vore umiddelbare Forgængere, Præsident Joseph F. Merrill og hans Hustru, Søster Emily T. Merrill.

Dr. Merrill har vi kendt fra vor Barndom, og fra Barndommen af har vi været i intim Forbindelse med ham. Vi var Klassekammerater i Universitetet i Michigan. Vi var i Bestyrelsen for de Unge Mænds G. U. F. i den gamle Salt Lake Stav, som senere er blevet delt i 15 Stave; vore Kontorer laa Side om Side, da vi var Professorer ved Utah Universitet for et Tidsrum af 26Aar; vi var Medlemmer af den konsulterende Komité ved Kirkens Skoledirektorat under hans Administration som Leder af Kirkens Skolevæsen. Og vor Forbindelse forsattes, indtil han blev Præsident over den Europæiske Mission. Vi arbejdede ligeledes sammen som Medlemmer af Kirkens Hovedbestyrelse for de Unge Mænds G. U. F. og som Medlemmer af de Tolv Apostles Raad.

Vi har ligeledes været i nær og intim Forbindelse med Soster Merrill, baade paa det kirkelige og paa Skolevæsenets Omrade og har lært at respektere og agte hende hojt. I saa meget som hun er fodt og opdraget i en meget religios Atmosfære, har levet et strengt kristeligt Liv, er blevet velsignet med overordentlig stor Intelligens og har nydt en særlig intellektuel Uddannelse, er Soster Merrill en stor Hjælp i Kirken.

Da vi ikke kunde arbejde sammen med disse vore værdige Venner og Naboer i den Europæiske Mission, synes det særdeles passende, at vi er blevet beskikket til at fortsætte den Gerning, som de saa nobelt har udfort. Der findes ikke mange, der er i Besiddelse af den Uddannelse, Inspiration, Tro og Ydmyghed, som disse to. Vi haaber og beder ydmygt, at vi maa have Lys og Forstaaelse til at blive værdige Efterfolgere af disse og andre trofaste Ledere, som har været her for dem.

Richard R. Lyman.
Amy Brown Lyman.

ET EIENDOMMELIG FOLK.

Av elste *Joseph Fielding Smith* av de tolvs råd.

NY ÅPENBARING — MORONIS KOMME.

Vilde det ikke være ualmindelig forunderlig, om Herren skulde komme og begynne sin fredsregjering, ta hevn over de ugudelige, rense jorden fra synd, og ikke sende nogen av sine budberere for å berede veien for ham? Skulde vi forvente, at Herren vilde komme for at domme verden, uten at han forst advarer den og berede midler, ved hvilke alle, som vilde omvende sig, kunde være istand til å undkomme?

Noa blev sendt til verden for å advare den, for syndfloden kom. Dersom folket vilde ha lyttet til ham, vilde de ha kunnet undgått denne. Moses blev sendt for å lede Israel inn i det forjettede land, i opfyldelsen av profetierne der var gitt til Abrakam. Doperen Johannes blev sendt for å berede veien for Kristi komme. Ved enhver av disse anledninger kom kaldet til de forskjellige ved at himlen blev åpnet. Esaias, Jeremias og andre profeter blev sendt for å advare Israel og Juda, forend adspredelsen og fangenskapet kom over dem. Dersom de hadde aktet på disse menn, vilde historien idag set anderledes ut. De hadde en anledning til å hore, blev advaret, og hadde de midler hvorved de kunde undkomme, men som de forkastet.

Herren lovet at ha den samme interesse for menneskeslekten like før sitt annet komme. Han sa: »Og dette rikes evangelium skal predikes i den ganske verden til et vidnesbyrd for alle folk, og da skal enden komme.« Og atter: »Og han skal sende sine engle med en sterk basuns røst, og de skulle samle hans utvalgte sammen fra de fire vinde, fra en ende av himmelen til den annen.«

Johannes så, da han var paa øen Patmos: »en engel flyve under det høieste av himmelen, som hadde et evig evangelium å forkynne for dem, som bor på jorden, og for hver ætt og stamme og tungemål og folk.«

Som en opfyldelse av denne forjettelse, erklerte Joseph Smith, at Moroni, en fordums profet på dette fastland (Amerika), men nu et opstandent vesen, underviste ham om evangeliet i forbindelse med gjengivelsen av alle ting henhørende til forberedelsen for Kristi komme. Og Herren sa: »Ti se, Herren har utsendt sin engel, som roper midt gjennem himmelen og sier: Bered Herrens vei og gjør hans stier rette, for hans tilkommelses time er nær.« Paktens Bok 133: 17.

Ved å anta dette for en sannhet, tror de Siste Dagers Hellige, at en forbindelse med himmelen har været oprettet i den nye tid, og at »Rikets evangelium« nu er utsendt som et vidnesbyrd til verden, for Kristus vil komme.

TANKER TIL DIG SOM TENKER.

Av *Frithjof Fluge.*

I. SLIK VAR DET.

Har du kjent den store lykke
ved til ditt bryst å kunne trykke
hvert et menneske som bror?
Følt at livets dype lære
ei er annet enn å bære
gledefrø i sorgens spor?

Har du merket, hvor du vokste,
hvor din sjel fløi ut mot himlen
fyllte rummet med sin sang,
når du vennlig rakte hånden
ut en enkel liten gang
til et stakkars kryp i vrimlen?

Du derved gav dig menneskerang!

II. SLIK LOVEN ER.

Livets bud er »ei å domme«
andre for det liv, de lever.
Slik en dom blir kun å dromme
om det liv, som *selv d*u krever,
men ei tor. Din egen dom
er sjelens speil for ingen andre
enn *dig* selv. *Du* er det, som
dig selv fordommer,
når andres »niddingskalk« du tommer.

Alle dine egne onsker,
alt ditt hat og ditt begjær,
alle dine skjulte tanker,
misunnelse og skadefryd
finnes i din dom om andre.
Det er slik du er!

Snakk om nesten, dom de andre,
kast smuss og stov på hver og en,
og mot »synden« loft din sten
og fortell, at de bor vandre
»slik og slik«, men ikke »slik«,
skriv det op så alt i ett
på papir med penn og blekk,
og du har en prektig tavle

av *din* sjel, flekk i flekk
står sort på hvitt.
Der du har et deilig billed
av ditt sinns sorte skitt.
Ti alltid når du dommer andre,
er din smuss fra egen navle.

* * *

Med din egen frykt for livet
soker du å skremme andre,
men fra din Mester var ei givet
dig å skremme, ei heller klandre.
Det gir aldri nesten lindring,
om du fjerne vil hver hindring,
som han har for livets lykke,
når du skremmer ham med straffen
og loftet om engang å brennes,
hvis han snarest ei vil rykke
synden vekk ifra sin sti.

Ti frykten det er helvedklaffen,
hvor du kan stenge krypet inne
i bunnløs redsel fremfor livet.
Men du kan det ei befri.
Og aldri kan du la det finne
lykkens land. Hvad du kan vinne
er kun treller, redde og forsagte,
som ei tør tenke, ei tør føle,
ei tor leve, som de skal,
men kun sig selv forakte!

III. VIRKNINGER.

Prek kun straff med ild og helved,
gyd fryktens gift i ånd og blod,
døm og klander og heng din neste,
sten ham med ditt hånske ord.
La med sorg ham gjøre bot,
la ham gråte i sin »synd«,
stenke sig i møkk og dynd,
la ham ha sig selv tilbeste.

Og du har maktet ham å feste
til ulykkens marterpel.

Jordens fryd og livets glede
har du rykket op med roten.
Lykkens spede planter
har du istedenfor å frede
grådig tråkket ned med foten.

IV. EN ANNEN LÆRE.

»Du skal elske din neste« er et helt annet ord
det har helt annet innhold, bringer helt andre spor.
Det har bud om FORSTAAELSENS evige grunn
for den glede, som skjenktes et flyktig sekund.

Forståelse det er å vite, at andre
ikke kan annet enn bare å leve
og gjøre sin dont i det daglige strevet,
slik livet har vist dem fra barn og til voksen.
Forståelse det å vite at »synden«
ikke er syndig, men manglende evne
å lede sitt liv, så man veier kan jevne
for det, som gir fryd.

Forståelse det er å skjønne at livet
er uendelig stort; at det aldri kan rummes
i dogmenes skjema, og aldri kan vokse med skremsel og frykt!

Forståelse er å betrakte hver sten og hver plante og skapning
som former for lover du aldri kan rokke. Aldri der krummes
et hår på ditt hode, aldri der faller en fugl ifra himlen
aldri går noget tilgrunne i vrimlen,
hvis ei det i evighets lovbok er trykt!

V. LIVET LEVER.

Klodenes baner er bestemt ut fra krefter, du ei kan forandre.
Livet som yrer i havet, på jorden, i luften,
har og sine evige cykler av nedgang og forfall, av død og av vekst!
Organismenes lover du aldri kan endre, art føder art
i millioner av år.

Og menneskelivet? Er ei undtatt fra reglen, at liv avler liv,
tanke avler tanke og følelser yngler av samme art og form.
Evige lover bestemmer dets skjebne og norm!

Forståelse er derfor ydmykt å bøie forstanden
inn til loven at alt er bestemt av årsak og virkningers virkning.
Med den kan du møte din neste og si: »Du er bror min. Jeg klandrer dig ikke,
men vet at du lider og plages og rekker dig hånden.«

Forståelse det er å hviske i glede,
selv om ditt sår så smertelig blør.
»Fader forlat alle menneskesjele,
de vet jo dog ei, hvad de gjør.«

Frithjof Fluge.

I DIN UNGDOMS DAGE.

Af *Ramona H. Cannon.*

Og tænk paa din Skaber i din Ungdoms Dage, forend de onde Dage kommer, og de Aar nærmer sig, om hvilke du skal sige: Jeg har ikke Lyst til dem;
forend Solen og Lyset og Maanen og Stjernerne formørkes, og Skyerne komme igen efter Regnen. (Prædikeren 12: 1—2.)

Den store Sjæl i Prædikeren udgranskede hvert Motiv og Maal i den menneskelige Stræben i et Forsøg paa at finde det, der bragte Tilfredshed til Mennesket. Han havde nøje vogtet Eksperimenter med Lystighed, Fjant, Visdom, Vin,

Rigdom og Kundskab. Alt, som ender i sig selv, er Forfængelighed. Hans Formular for Tilfredshed og Glæde efter de mange Aars Erfaring var at glæde sig ved ens daglige Gerning og at ihukomme Gud og adlyde hans Bud, ikke alene ved Livets Ende men i sin Ungdoms Dage.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har altid haft en øm Omsorg for de Unge. I denne Tid, da en stor Del af Ungdommen i Verden er gaaet ind i en moralsk Solformørkelse, og al Ungdommen er i Fare, udraaber Kirken med al sin Kraft disse betydningsfulde Ord i Prædikeren: »Tænk paa din Skaber i din Ungdoms Dage.«

Moder-Generationen har altid sat Standarden for den opvoksende Slægt. Som Grenen bøjes, saaledes vokser Træet. De unge er for en stor Del vokset til efter det mentale og aandelige Mønster, som er givet dem af de ældre. De gamle Spartanere besluttede, at deres Børn skulde være fysisk stærke, modige og udholdende. Kun paa denne Maade kunde Nationen forsvare sig selv og leve videre. Staten planlagde i de mindste Enkeltheder Børnenes Liv fra deres spæde Barndom. Systemet virkede. Det producerede mægtige Krigere, og den berømte Dreng, der skjulte en stjaalen Ræv i sine Klæder og knyede ikke, da den gav sig til at æde Hul paa hans Mave, men holdt Pinen ud, til han døde.

Det var de gamle Athenieres Maal at udvikle Kunst, Skønhed og alle Forstandens Gaver. De opnaaede ogsaa meget med de opvoksende Slægter.

Da Mormonerne flyede fra Verdens Synd og Last saa vel som dens Had og Forfølgelse, opdyrkede de en øde Ørken til en smuk og frugtbar Stat og grundlagde maaske det mest demokratiske Kommunalstyre i Verden.

Men Nøglen til deres materielle, sociale og aandelige Fremgang var det Mønster af moralsk og aandelig Skønhed, efter hvilket de søgte at forme deres eget og deres Børns Liv. *Deres* Bestræbelser kronedes med Held. Studenter af sociale Forhold er blevet forbavsede ved at finde en ualmindelig høj Standard blandt de mange store Familier i Utahs tidlige Historie og ved at se, hvor faa Vrag der fandtes iblandt dem.

Hvilke er Guds Bud, som Ungdommen i Dag skulde adlyde? De er temmelig vel opsummeret i den trettende af vore Trosartikler: »Vi tro, at vi bør være ærlige, sandru, kyske, velgørende, dydige, oprigtige og gøre godt mod alle.« Lad os undersøge denne Liste lidt nærmere.

I en Tale, som J. Reuben Clark Jr. af Kirkens første Præsidentskab holdt i London for en Tid siden, sagde han: »Hvad Verden trænger mest til i Dag er Karakter.« Er der nogen, som vil modsige dette? I Industri, Jura, Medicin, Po-

litik, Skolerne og specielt i Hjemmene udspilles daglig mange Tragedier, fordi der er Mennesker, som ikke spiller ærligt. Karakter er dybt indbefattet i Begrebet Ærlighed. Men Ærlighed er ikke saa højt agtet nu som før. I et Overblik taget blandt Højskolepiger i Amerika fra forskellige Steder, forskellige Religioner og sociale Klasser, blev de anmodet om at angive de fem mest betydningsfulde Kvalifikationer, de ønskede i deres vordende Ægtemænd. Mange glemte fuldstændig at nævne Ærlighed, andre satte Ærlighed som Numer tre, fire eller fem. Gode Manerer og Evner til at tjene Opholdet kom først i de fleste Tilfælde. Kvalifikationer for gode Ægtemænd læstes i en engelsk Avis for ikke længe siden, og Ærlighed syntes heller ikke her at spille nogen synderlig Rolle. Men hvor mange Hustruer lider ikke de bitreste Kvaler paa Grund af deres Ægtemænds Uærlighed! Hvor mange Mænd i hvert civiliseret Land hensmægter ikke bag Fængselsmurene, hvor mange har ikke været der, fordi de ikke har været ærlige? Hvor mange flere vilde ikke have været der, hvis Retfærdigheden havde sket Fyldest? Lad os lære Zions Ungdom at være absolut ærlige i al deres Vandel Livet igennem.

Vi tror, at vi bør være ærlige, sandru (eller tro), at være tro indbefatter ikke alene at være ærlig, men ogsaa at være trofast, paalidelig og loyal. Hvilken Styrke og Tryghed giver ikke disse Kvalifikationer til alle menneskelige Forbindelser.

Vi tror, at vi bør være ærlige, sandru, kyske . . . Der er intelligente Mennesker i alle Lande i Dag, som lærer, at Kyskhed er unødvendig i denne moderne Tidsalder. Men Ukyskhed spreder endnu Sydomme og foraarsager usigelig Sorg og Smerte. Og mange, som bygger deres Lykkes Slot paa denne Grundovld, ser deres Bygning synke i Grus for deres Fødder. Et Overblik blev for kort Tid siden taget blandt Kvinder, som havde praktiseret Ukyskhed, før de blev gift. De blev anmodet om at give deres ærlige Mening om, hvilke Følger deres tidligere Livsførelse havde paa deres Ægteskab. Alle fortrød den Kurs, de havde taget. En af dem følte, som om der altid var en Skygge mellem hende og hendes Mand, som havde tænkt sig at være frisindet nok til ikke at tage det forbigangne i Betragtning. Naar han rejste bort fra hende, var han altid lidt ængstelig. De elskede hinanden højlt, men det var dog umuligt for dem at frigøre sig for enhver Skygge af Mistro. Fuldstændig Lykke under saadanne Forhold var en Umulighed. En anden Kvinde svarede, at kunde hun ikke lære hendes Datter andet, vilde hun i hvert Fald prøve paa at lære hende Kyskhed og at holde sig ren og uskyldig, før hun giftede sig. Og en anden vilde give

hvad som helst, hvis hun bare kunde gøre det skete ugjort.

Et Menneske kan være ærlig, sandru, kysk og endda være haard og uvenlig. Vi tror ogsaa, at vi maa være velgørende. Det mener ikke at give en Skærv nu og da til de Fattige, det mener at gøre godt mod alle. Den, der ikke alene ønsker sine Medmennesker vel, men ogsaa beflitter sig paa at gøre det, udvikler nødvendigvis en smuk Karakter. Vi tragter efter alt det, der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt. Ikke dydige i een bestemt Retning, men i alle Henseender.

Det er en vidunderlig Ting at være ung og at have Livet for sig. Livet kan være saa smukt, saa frit — frit for Plet og Lyde, frit for Fortrydelse, for Synd — den stadig tilbagevendende Følelse truer, gnaver og tærer paa Glæden.

Livet kan være lykkeligt, hvis vi bare husker Ordene fra Prædikeren: »Tænk paa din Skaber i din Ungdoms Dage.« Ikke naar Livet er blevet plettet eller tilsolet, Karakteren rusten og Livssynet formørket af Fejltagelsernes Skyer. Se klart og skarpt fremad og opad og husk altid din Skaber paa passende Maade, og med Glæde send ham din Tak for Livets Gave. (Fra Millennial Star.)

DEN DANSKE MISSION.

BEDRE SENT END ALDRIG.

Nedenstaaende Artikel er indsendt rettidig til »Stjernen«, men paa en eller anden Maade bortkommen, derfor den sene Udgivelse. *Redaktionen.*

AARHUS GRENS UNGDOMSFORENING

afholdt Onsdag d. 29. Juli Kl. 19,30 et udmærket Program. Det var den 5te Onsdag i Maaneden, og som Følge deraf var der frit Program.

Ideens Fader, Richard Nielsen, havde sammen med den øvrige Bestyrelse udarbejdet følgende: »Kirkens Historie gennem 100 Aar«, fortalt gennem Bogens Blade. Ledsaget af Korets klare Stemmer.

Talerstolen var omdannet til en kæmpemæssig Bog, som var omvundet af de danske og amerikanske Farver. Foran var et Bord, hvor Kirkens Lærdomme var arrangeret mellem røde og hvide Blomster. Ved hver Side af Bordet sad 2 Indledere. 1. Str. Kirsten Pedersen, 2. Str. Caroline Andersen. Programmet foregik som følger: 1. Peger paa Bogen, medens hun siger: »Denne Bog indeholder Beviser paa Mormonismens store, urokkelige Sandhed. 2. Altsaa med andre

Ord er dette Værk en Beskrivelse af dette Folks Liv, deres Tro og deres Religion. 2. Ja netop, gennem disse Linier fortælles om deres Forfolgelser, deres Trængsler og deres Mod — underlig, men hvergang jeg tænker paa denne Kirkes vidunderlige Oprindelse, er det, som jeg i Tankerne kan hore Tonerne af det Budskab, Engelen Moroni gav Profeten Joseph hin Sommermorgen. (Her falder Koret automatisk ind med Sangen: »Hvilken smuk og yndig Morgen«.) 2. Efter Sangen: Det kunde være et interessant Eksperiment at aabne denne Bog og lade dens Blade tale til os. (Aaabner Bogen, idet hun siger): Forste Kapitel »Kirkens Oprettelse«. (Idet Bogen aabnes, ses de beskrevne Blade, som er brudte, og i Bruddet ses Ansigtet af Præsident Bergesen, som omhandlede dette Kapitel, præcis 15 Minutter, og saaledes med hver Taler.) Talerne var udarbejdet saaledes, at sidste Linie gled automatisk over i Korets Stemmer. Koret: »Fra Himlens hoje Hvælv«. 1. Deraf ser De, hvorledes denne Kirke er grundlagt ved guddommelig Inspiration i de sidste Dage. 2. Ja i Sandhed et interessant Værk, som fængsler mig mere end nogen anden Bog, (aabner atter og siger): Andet Kapitel »Pionerernes Vandringer over Sletterne«. (15 Min. Richard Nielsen.) Koret: »Kom Hellige«. 1. Disse Linier forklarer os mere, end Ord kan sige. 2. Ja sandelig — hvilken Tro — hvilket Mod og hvilket Haab. Et Eksempel til Efterfolgelse. Videre tredie Kapitel »Zions Grundlæggelse i Vest. (15 Min.) Viktor Degn. Koret: »O du Zion i Vest«. 1. Paa deres Frugter skulle I kende dem, siger Skriften. Forfatteren beretter her om, hvorledes Ørkenen blomstrer som en Rose. Er dette ikke Beviset paa en Sandhed? 2. Jo absolut, og hvad er Kernen i det, en urokkelig Tro paa en levende Gud og en noje Efterfolgelse af hans Befalinger, dette maa og skal give Resultater. Og her har vi fjerde Kapitel »Evangeliets Udbredelse blandt Nationerne i Verden i Dag«. (15 Min.) Thorvald Jensen. Koret: »Hav Tak for Profeten«. Sidste Sang dirigeres af A. Bergesen, saaledes at alt gik automatisk efter en Snor. Efter Sangen rejser 1. sig og siger, henvendt mod Publikum: Et Lys, som skinner i Morket, men Morket begriber det ikke (peger paa Bogen). En Religion, alle burde undersoge — kende og forstaa, thi denne er Sandheden, Stenen losrevet fra Bjerget, og som engang vil opfylde den ganske Jord. (Afslutning.)

Dette var en god og opbyggende Aften. Det gamle, uforfalskede Evangelium i ny Ramme. Vi, som er unge, opelsk nye Ideer, immervæk nyt, husk, vi er moderne Prædikanter. Lad os altid prædike til alle Folk det gamle Evangelium uforfalsket, men giv det stadigvæk nye Rammer, vær ikke bange for at skifte nyt og tidt; paa denne Maade bliver In-

teressen bedre og bedre. Vi er Ungdommen af i Dag, paa vore Skuldre hviler Ansvaret, sæt Skulderen til Værket i *Enighed* og *Tro,* da vil vi naa Maalet, et Hjem hos Faderen i Evighed. *R. N.*

DØDSFALD I AALBORG.

Søndag den 13. September afgik Søster Johanne Nielsen ved Døden efter et kort Sygeleje af Hjertelidelse. Søster Nielsen blev 73 Aar gammel. Hun havde været Medlem af Kirken i 26 Aar og var en trofast Sidste Dages Hellig. Broder og Søster Nielsen, som i en længere Aarrække har boet i Hjørring, flyttede til Aalborg for et Aar siden. Søster Nielsen, som har været gift 2 Gange, blev i første Ægteskab Moder til 22 Børn, hvoraf kun syv er levende. Fire af dem opholder sig i Californien, U. S. A. Der er ingen Børn fra andet Ægteskab.

En Datter, Fru Thyra Ishøj fra Californien, har i Sommer været paa Besøg i Danmark og fik saaledes Lejlighed til at følge sin Moder til Graven nogle faa Dage forinden, hun skulde rejse tilbage til Californien.

Begravelsen foregik Torsdag den 17. September fra Kirken i Aalborg, som var smukt pyntet med Efteraarets Blomster. En stor Skare af Venner og Bekendte overværede Sørgehøjtideligheden. Ved Baaren talte Ældste Valdemar Gerlach. Mindedes hende som den gode Moder og Hustru, hun havde været, og omtalte hendes urokkelige Tro og faste Vidnesbyrd om Mormonismens Sandhed. Søster Kristiane Kristensen sang: »O min Fader, du som troner«. Missionær W. Soelberg talte derefter om Døden og Opstandelsen. Efter at Kisten var sænket i Graven, takkede en Søn af Søster Nielsen sin Moder for, hvad hun havde været for Hjemmet, og rettede en Tak til alle og enhver for venlig Deltagelse under hans Moders Sygdom, Død og Begravelse. Broder Nielsen rettede ligeledes en Tak til sin Hustru for hendes Trofasthed og Kærlighed og takkede ogsaa for al udvist Venlighed i Sorgens Stund.

Sardus Sørensen.

DISTRIKTSKONFERENCEN I ESBJERG.

Konferencen i Esbjerg aabnedes Fredag Aften den 25. April med en vellykket Koncert udført af Esbjerg Sangkor under Ledelse af Ældste Thomas C. Sørensen med Katy Christensen som Organist. Koncerten overværedes af 141 Personer.

Lørdag Aften blev et udmærket Program udført af Missionærerne i Esbjerg Distrikt under Ledelse af Distriktspræsident Ezra O. Carr. Ældste Poul B. Tanner forklarede

Meningen af Kong Nebukadnezars Drøm og dens Forbindelse med Joseph Smiths Aabenbaring og Evangeliets Gengivelse. Familielivet paa Joseph Smiths Tid og ligeledes Familielivet nu til Dags blev smukt dramatiseret paa en Maade, som tydelig viste Nødvendigheden af guddommelig Aabenbaring og de Helliges Paaskønnelse af Missionærernes Budskab om Fred og aandelig Glæde. Ældste Nielsen holdt en kort Tale angaaende Kirkens Vandring vest paa, og Ældste Poul B. Tanner holdt et Foredrag med Lysbilleder over Kirkens Fremgang. Flere Numre blev i Aftenens Løb afsunget af en Missionær-Kvartet. Tilstede 56.

Søndag Formiddag Kl. 9 afholdtes Præstedomsmøde. Distriktspræsident Ezra O. Carr aflagde en Rapport over Arbejdet i Esbjerg Distrikt for de sidste seks Maaneder. Broder Thorvald Christiansen talte over Emnet: »Leder« og Broder Christian Christiansen over Emnet: »Er Præstedømmet en Velsignelse«. Missionspræsident Alma L. Petersen talte derefter angaaende: »Hvad der kan gøres for at have Fremgang i Kirken«. Tilstede var 17 af Brødrene.

Kl. 10 begyndte Søndagsskolens Program, hvor Broder Thorvald Christiansen holdt en kort Velkomsttale, Deklamation af Ragnhild Christiansen, Duet af Katy Christensen og Selma Petersen, Tale af Emmy Christiansen over Emnet: »Søndagsskolens Formaal«. Sang af Søndagsskolebørnene: »Lille Knud«. Hvorefter Missionspræsident Alma L. Petersen talte opmuntrende til de forsamlede.

Kl. 2 Eftermiddag afholdtes Nadvermøde. Petrine Nielsen, Ældste Jes Jessen, Graasten, og Præsidentinde Eliza Petersen talte over forskellige Emner. Missionspræsident Alma L. Petersen foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter og Autoriteterne i den Europæiske og den Danske Mission. Det blev enstemmigt vedtaget af de forsamlede at støtte disse Autoriteter i deres respektive Embeder og Stillinger. Præsident Petersen talte derefter om vor Pligt til at støtte vore Ledere ikke alene med vor Stemme, men med vore Evner og Kræfter. Tilstede 30.

Kl. 7,30 afholdtes almindeligt Møde. Ældsterne Jes Jessen, L. Nielsen Clark og C. T. T. Christensen talte over forskellige Emner. Sang af Missionærkvartetten. Derefter talte Missionspræsident Alma L. Petersen angaaende sand Religion og dens Betydning for Menneskeslægten.

Mandag Aften den 28. September afholdt den Kvindelige Hjælpeforening som sædvanlig deres Bazar. Et godt Program blev udført i Forbindelse med Bazaren. Salget af de mange Ting, som var skænket til Bazaren, gav en klækkelig Sum i Foreningens Kasse.

KONFERENCEN I AALBORG.

Fredag Aften den 2. Oktober aabnedes Konferencen i Aalborg med en smuk Koncert udført af Koret i Aalborg under Ledelse af Korets Dirigent Henry Lojborg med Elisabet Nielsen som Organist. De forskellige smukke Sang- og Musiknumre blev nydt tilfulde af de 97 Personer, der overværede Koncerten.

Lørdag Aften afholdtes et Møde, hvor Missionærerne i Aalborg Distrikt under Ledelse af Distriktspræsident Jens V. Olsen udforte et vellykket Program. En Violinsolo blev udført af Ældste Anker C. Schade, en Duet blev sunget af Elisabeth Nielsen og Vita Wagner og en Oplæsning af Mary Sandberg. Ældsterne Homer R. Simonsen, George A. H. Petersen, Melvin R. Liljenquist, Jeffersen Jørgensen og V. D. Carpenter talte over forskellige Emner. Missionspræsident Alma L. Petersen talte i Korthed angaaende de Sidste Dages Helliges Opofrelser for Missionsarbejdet. Tilstede 71.

Sondag Morgen Kl. 8 afholdtes Præstedømsmøde. Ældste Ditz aflagde Rapport fra Bronderslev Gren og Ældste Niels Andersen aflagde Rapport fra Hjørring Gren. Korte Taler blev derefter holdt af folgende: Missionær Wm. Soelberg, Aalborg; Ældsterne Holger A. Jørgensen og Elmer Morch, Aalborg; Ældste Jes Jessen, Graasten, og Ældsterne William Ø. Petersen, Hans Mikkelsen og Carlo Leth, Kobenhavn. Missionspræsident Alma L. Petersen talte derefter om det Samarbejde, der maa finde Sted i Præstedommet og i de forskellige Organisationer indenfor Kirken, hvis vi skal naa den Fremgang, som vi ønsker. Tilstede 34.

Kl. 10 aabnedes Sondagsskolen, hvor et smukt Program blev udført under Ledelse af Skolens Forstander Lauritz Wagner. Tale af Ingeman Benson: »Tro og Gerninger«. Tale af Børge Klitgaard: »Fastedagens Betydning«. 1ste Klasse: Spørgsmaal og Svar — »Jesus velsigner smaa Børn«. Sang af Pigerne fra 2den Klasse. Tale af Edith Petersen: »Forældrenes Pligter overfor Børnene«. Musiknummer Ældste A. C. Schade og Elisabeth Nielsen. Deklamation: »Et Ønske« af Kristian Sorensen. Korlektie af 2den Klasse. Duet af Edith Petersen og Vita Wagner. Distriktspræsident Jens V. Olsen overtog nu Ledelsen, og Modet fortsattes som Vidnesbyrdsmøde. 18 Vidnesbyrd blev aflagt af Missionærer og Søskende. Tilstede 115.

Kl. 2 Eftermiddag afholdtes Nadvermøde. Ældste Valdemar Gerlach talte angaaende Nadveren. Ældste Niels Andersen, Hjørring, talte over Emnet: »Er jeg min Broders Vogter«. Ældste William Ørum Petersen: »Ungdomsforeningernes Arbejde«. Kirkens Generalautoriteter samt Autoriteterne

i den Europæiske og den Danske Mission blev foreslaaet af Ældste Hans Mikkelsen. Forsamlingen vedtog enstemmigt at opholde og støtte disse Autoriteter i deres respektive Embeder og Stillinger. Derefter talte Ældste Hans Mikkelsen angaaende Nadverens Betydning. Missionspræsident Alma L. Petersen foreslog derefter, at Holger A. Jørgensen fortsætter som Grensforstander i Aalborg Gren med Elmer Mørch som første Raadgiver, Andreas Fristrup som anden Raadgiver og Sardus Sorensen som Grenssekretær, hvilket blev enstemmigt vedtaget. Præsident Petersen talte derefter om vor Pligt til at prædike Evangeliet til alle Mennesker. Tilstede 79.

Søndag Aften Kl. 7 afholdtes almindeligt Møde. Ældste Carlo Leth, København, talte over Emnet: »Evangeliets Sandhed«. Grensforstander Holger A. Jørgensen talte over Emnet: »Tro og Omvendelse«. Duet af Vita Wagner og Elisabet Nielsen. Ældste Jes Jessen, Graasten, talte over Emnet: »Jesu Kristi Evangelium«. Ældste Hans Mikkelsen, København, talte over Teksten: »Af deres Frugter skulle I kende dem«. Missionspræsident Alma L. Petersen talte over Emnet: »Hvad er Religion«. Ældste Jens Olsen, som nu var blevet afløst som Distriktspræsident, takkede Søskende for den Støtte og Venlighed, de havde skænket ham under hans Arbejde i Aalborg.

Mandag Formiddag den 5. Oktober afholdtes Missionærmøde fra Kl. 9 til 12 Middag, hvor de forskellige Problemer angaaende Missionærarbejdet drøftedes.

Mandag Aften afholdt den Kvindelige Hjælpeforening sin halvaarlige Bazar. Et kort, men morsomt Program blev udført, hvorefter de mange Ting, der var skænket til Bazaren, blev solgt og gav et særdeles tilfredsstillende Resultat.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Fredag den 2. Oktober modtog vi atter en af vore gode, unge Mænd, fuld af Begejstring og Energi for at bringe Glæde til de ærlige Sjæle. Det er Philo Enoch Henriksen fra Salt Lake City, Utah.

Vi trænger til ham i Missionsarbejdet her i Danmark og byder ham hjertelig velkommen med et »Gud velsigne ham i hans Arbejde«.

Den 24. Juli ankom Grant Lamar Rasmussen fra Salt Lake City, Utah. Ved en Forglemmelse blev hans Ankomst ikke den Gang nævnt i »Stjernen«. Ældste Rasmussen blev ved sin Ankomst beskikket til at virke i Haderslev, hvor han siden da har udført et smukt og godt Arbejde.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

MED GUD SOM VOR FAR SKULDE DER VÆRE ET BRORSKAP MELLEM MENNESKENE.

Av *B. H. Roberts.*

Gud — Faderen er, i henhold til »Mormonismen«s teologi, alle menneskers ånders far; ikke på noen mystisk måte — men virkelig — menneskets ånd er i virkeligheten Guds avkom. Derfor er Guds interesse i menneskene forkyndt overalt, ved jordens begynnelse og hensikt. Denne kirke lærer også, at formedelst Gud, som er alle menneskers far, det vil si, deres ånders far — opstår der et brorskap mellem menneskene — ikke blot som et vakkert uttrykk, men en virkelighet, der hviler på kundskapen om Gud som Fader. Denne kirke lærer også, at menneskets ånd hadde en foruttilværelse, det vil si, at mennesket eksisterte som et åndelig væsen, Guds avkom, før det kom her i et kjødelig tabernakel; at jorden blev dannet, hvorpå mennesket kunde ha en midlertidig tilværelse, hvor det vilde være tilstedt å gjennemgå en prøvestand, hvor det kunde erholde den nødvendige erfaring til evig fremgang; en prøvestand, hvori mennesket kunde utvise sin kjærlighet å hengivenhet overfor Gud, og en bestemmelse om å overholde Guds lover, midt iblandt fristelser og tillokkelser, der vil lede ham i en motsat retning. Mennesket vilde således bevise, hvor værdig det vil være i å motta den ophøielse og evige tilvekst i herlighet, som Faderen onsker å gi alle sine barn, men som de aldrig kan opnå, uten at de beviser, de er skikket til denne ære og herlighet.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Ansvarshavende Redaktør:
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: A. RICHARD PETERSEN, Wergelandsvei 7, Oslo
Medredaktør: HANS MIKKELSEN, Priorvej 12, København F.

Trykt hos F. E. Bording A/S